

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/87/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815215358
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3815215358.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a členiek senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovvej v spore žalobcu: čiastočne nesvojprávny L. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. P., zast. opatrovníkom Mgr. Štefanom Toporom, bytom M. Benku 8, Prievidza, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Piaristická 46, IČO: 36 837 857, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE, so sídlom Boulevard Hausmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika, reg.č. 542 097 90, konajúcemu na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Bratislava, Karadžičova 2, IČO: 47258713, zast. Advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, IČO: 36 862 711, o určenie neplatnosti právneho úkonu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 12. októbra 2017, č. k. 4C/296/2015-146, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrok určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere a zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb č. 42736534040002 (identifikačné číslo zmluvy: 264028220468595) uzatvorená medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom dňa 26.12.2014, je neplatná. Druhým výrokom určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere a zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb č. 42738709820001 (identifikačné číslo zmluvy: 261621722862142) uzatvorená medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom dňa 19.01.2015, je neplatná. Tretím výrokom súd rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%. Štvrtým výrokom vyslovil, že štát má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% a piatym výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok zo žaloby vo výške 199 eur na účet Okresného súdu Prievidza, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 137 písm. c) CSP, § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne. Uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti zmluvy o úvere zo dňa 26.12.2014 a zmluvy o úvere zo dňa 19.01.2015 uzatvorených medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom s odôvodnením, že žalobca je postihnutý duševnou poruchou, mentálnou retardáciou, je analfabetný, celý život podstupuje psychiatrickú liečbu, pokiaľ aj podpísal úverové zmluvy, nerozumel významu predmetných úkonov. V prvom rade súd skúmal existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na predmetnej určovacej žalobe a dospel k záveru, že žalobca má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti uvedených zmlúv. Žalobca

zdôvodnil naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právnych úkonov tým, že iným spôsobom než rozhodnutím vo veci nie je možné odstránenie existujúceho sporného stavu, vykonanie ochrany práv a oprávnených záujmov žalobcu a odstránenie právnej neistoty a že v prípade absencie konečného rozhodnutia určovacieho charakteru pravdepodobne by došlo k nútenému vymáhaniu spornej pohľadávky, čo by negatívne ovplyvňovalo nielen žalobcovu sociálnu situáciu, ale vzhľadom na jeho zlý duševný stav aj jeho mentálne zdravie. Súd konštatoval, že pre žalobcu má rozhodnutie o určení neplatnosti právnych úkonov právny zmysel; nemá možnosť sa domáhať plnenia, keďže vo vzťahu k žalovanému je podľa predmetných právnych úkonov dlžníkom. Jeho právo je neisté, ohrozené a stav tejto jeho neistoty či ohrozenia možno odstrániť tým, že bude existovať rozhodnutie súdu o existencii (neexistencii) predmetného práva, pričom je vysoko pravdepodobné, že by došlo k nútenému vymáhaniu spornej pohľadávky. Súd mal z výsledkov vykonaného dokazovania preukázané, že žalovaný zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatváral v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, keď ponúkal alebo poskytoval spotrebiteľské úvery v rámci podnikateľskej činnosti a žalobca nekonal v rámci predmetu obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Preto je potrebné považovať žalobcu za spotrebiteľa a zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú teda zmluvami spotrebiteľskými. Žalobca ku dňu 26.12.2014 a ku dňu 19.01.2015, kedy boli predmetné zmluvy uzatvorené, nepochybne trpel duševnou poruchou trvalého charakteru, ktorá ho na tieto právne úkony robila nespôsobilým. Skutočnosť, že žalobca trpí duševnou poruchou bola dôvodom, že rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 03.05.2016, č. k. 4Ps/5/2015-41 bol žalobca obmedzený v spôsobilosti na vymedzené právne úkony a bol mu ustanovený opatrovník. Z tohto rozhodnutia je pritom zrejmé, že žalobca je obmedzený v spôsobilosti na právne úkony aj v prípade zmlúv o úvere. Ďalej súd uviedol, že na zistenie či žalobca konal v duševnej poruche, ktorá ho robila na tento právny úkon neschopnou, teda či tu bola súvislosť medzi duševnou poruchou a predmetnými právnymi úkonmi a či pre prípadnú duševnú poruchu bol žalobca schopný alebo nebol schopný urobiť predmetné právne úkony v tom zmysle, či dokázal/nedokázal posúdiť následky takéhoto konania alebo bol/nebol schopný ovládať svoje konanie, súd vykonal znalecké dokazovanie. Znalec MUDr. Andrej Smetánka uzavrel, že v prípade predmetných právnych úkonov, teda zmlúv o spotrebiteľskom úvere zo dňa 26.12.2014 a 19.01.2015 nedokázal žalobca posúdiť následky svojho konania a ovládnuť svoje konanie. Znalec tiež uviedol, že v čase urobenia predmetných právnych úkonov žalobca trpel rozvinutou duševnou poruchou a nemal tzv. jasný okamih a ani pri podpise predmetných zmlúv nemal jasný okamih. Súd na základe vykonaného dokazovania uzavrel, že obe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom sú absolútne neplatné v zmysle ust. § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, keď v danej veci bol plne úspešný žalobca a má preto voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. O nároku štátu na náhradu trov konania súd rozhodol analogicky podľa § 259 CSP, pričom štátu vznikli výdavky spojené s znalečným uplatneným znalcom MUDr. Andrejom Smetánkom dňa 12.10.2017; znalecký dôkaz bol vykonaný na tvrdenia (obranu) žalovaného. Keďže preddavok na vykonanie tohto dôkazu nebol zložený a výdavky s ním spojené vnikli štátu, súd preto rozhodol o nároku štátu o náhradu týchto trov proti neúspešnému žalovanému. O povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok zo žaloby súd rozhodol podľa § 2 ods. 2 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalovaný, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že súd žalobu zamietne v celom rozsahu a žiadnej zo strán neprizná náhradu trov konania. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe, kde zdôrazňoval, že žalobca v čase uzatvorenia predmetných zmlúv nejavil znaky duševnej poruchy. Z konania žalobcu ani pri jeho identifikácii predajcom nebolo možné predpokladať, že trpí duševnou poruchou a on predpokladal, že žalobca uzatvára právny úkon s plnou spôsobilosťou na právne úkony. Bol toho názoru, že zmluvy sú platné, keďže v čase uzatvorenia zmlúv on nemal vedomosť o duševnom stave žalobcu a túto skutočnosť nemohol predpokladať ani s vynaložením primeraného úsilia. Ďalej namietal rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti nároku na náhradu trov konania. Citoval ust. § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne sú neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Podľa jeho názoru dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajú jednak v tom, že on nijako nezapríčinil dôvody vedenia sporu a má stále za to, že predmetné zmluvy sú platné. Napriek tomu, že on si riadne splnil povinnosti vyplývajúce zo zmlúv, k plneniu zo strany žalobcu nedochádza. Zároveň považoval za neprimerane tvrdé až nespravodlivé zaviazat ho aj k náhrade trov konania, pričom nijako nespôsobil, aby predmetné konania boli vedené. Vzhľadom na charakter vzťahu, v ktorom sa žalobca

domáha určenia neplatnosti právnych úkonov z dôvodu jeho údajného dlhodobého zdravotného stavu, súd mal podľa jeho názoru prihliadnúť na dôvody hodné osobitného zreteľa, ktorými sú najmä zastúpenie žalobcu opatrovníkom a právnym zástupcom, a to bez jeho zavinenia (žalovaného). V súvislosti s námietkami voči rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania namietať aj rozhodnutie súdu o nároku štátu na náhradu trov konania. Vzhľadom k tomu, že v rozsudku mu bola uložená povinnosť k náhrade trov konania, ktoré by nebyť nedbanlivostného konania žalobcu neboli vznikli sa domnieva, že konajúci súd mal vziať do úvahy práve tento princíp a zmeniť rozhodnutie súdu aj v tejto časti. Taktiež namietať rozhodnutie súdu o jeho povinnosti zaplatiť súdny poplatok zo žaloby, keď to bol práve on, ktorý vo vyjadrení zo dňa 13.11.2015 poukázal na zásahu hospodárnosti a procesnú ekonomiku a navrhol súdu spojiť obe žaloby do spoločného konania, ktorá skutočnosť nebol v rozsudku nijako zohľadnená.

3. K podanému odvolaniu žalovaným sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril aj žalobca, ktorý žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny a zákonný a odvolanie žalovaného za nedôvodné. Poukázal na to, že súd prvej inštancie sa náležite vysporiadal so všetkými dôkazmi predloženými a vykonanými v danej veci. Dôkazy zaobstaral aj on sám (znalecký posudok MUDr. Andreja Smetánku zo dňa 23.05.2016, ako aj výsluch znalca MUDr. Smetánku 12.10.2017 na pojednávaní). Znalec na pojednávaní odpovedal na všetky otázky súdu viažuce sa k duševnému zdraviu žalobcu a jeho spôsobilosti na právne úkony. Znalec do zápisnice uviedol, že žalovaný v okamihu vykonania právneho úkonu - uzavretia príslušnej zmluvy trpel plne rozvinutou duševnou poruchou a nemal tzv. jasný okamih. Podľa toho, že zástupca žalovaného nevyužil svoje právo klásť na pojednávaní otázky znalcovi sa domnieva, že otázka nedokázania u žalobcu pri podpise predmetných zmlúv v relevantnom čase posúdiť následky svojho konania a ovládnuť svoje konanie, je výpoveďou znalca vyriešená. Súd preto správne rozhodol o neplatnosti predmetných právnych úkonov podľa § 38 ods. 2 OZ a zdôraznil, že neplatnosť právneho úkonu v zmysle uvedeného ustanovenia vyžaduje bezpečné zistenie o tom, že účastník právneho úkonu nedokáže posúdiť následky svoje konania alebo svoje konanie ovládnuť, čo bolo preukázateľným a zo strany žalovaného nenapadnutým spôsobom zo strany súdneho znalca dokázané. Dodal, že odvolanie žalovaného obsahuje rovnaké argumenty, ktoré uviedol pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie aj náležite vysporiadal v rozsudku.

4. K podanému vyjadreniu žalobcu sa vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu žalovaný a opakovane zdôraznil, že keďže zo správania žalobcu v čase uzatvorenia predmetných zmlúv nevyplývalo, že by žalobca nebol schopný vzhľadom na svoj zdravotný stav tento právny úkon urobiť, žaloba o určenie neplatnosti právnych úkonov je podľa neho účelová. Účel spočíva v úmysle žalobcu vyhnúť sa zaplateniu dlžnej sumy z poskytnutého úveru. Žalobca mu tak do dnešného dňa dlží sumu vo výške 330,18 eur. Úver je nesplatený v časti istiny vo výške 295,92 eur a v sume 34,28 eur, predstavujúcej dlžné úroky, poplatky a poistné. Vzhľadom na tieto skutočnosti je podľa neho preukázané, že žalobca sa prijatím poskytnutého úveru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere bezdôvodne obohatil na úkor jeho majetku, prinajmenšom sumou 330,18 eur. Odmieťa tvrdenie, že by žalobcu akýmkoľvek spôsobom nútil podpísať zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa jeho názoru sú zmluvy platné, keďže v čase uzatvorenia zmlúv nemal vedomosť o duševnom stave žalobcu a túto skutočnosť nemohol predpokladať ani s vynaložením primeraného úsilia.

5. K podanému vyjadreniu žalovaného žalobca uviedol, že vyjadrenie obsahuje rovnaké argumenty ako predložil žalovaný už pred súdom prvej inštancie a nachádzajú sa aj v jeho odvolaní. Vo vyjadrení neobjasňuje a nevyšvetľuje prečo na pojednávaní 12.10.2017, keď znalec odpovedal na všetky otázky súdu viažuce sa k duševnému zdraviu žalobcu a jeho spôsobilosti na právne úkony v súvislosti so zaväzovaním sa svojím podpisom na práva a povinnosti z uzavretých zmlúv so žalovaným, nevyužil zástupca žalovaného právo položiť doplňujúce otázky na znalca. Pokiaľ žalovaný vo vyjadrení argumentuje, že žalobca do dnešného dňa dlhuje žalovanému sumu prevzatého úveru vo výške 330,18 eur a má za to, že sa žalobca bezdôvodne obohatil na úkor žalovaného, v žiadnom vyjadrení ani v podaní žalovaného počas prvoinštančného konania nebola vznesená požiadavka o vrátenie uvedenej finančnej sumy ani si žalovaný neuplatnil bezdôvodné obohatenie zo strany žalobcu formou vzájomnej žaloby. Preto po vydaní rozsudku vo veci neplatnosti úverových zmlúv a nepodaní vzájomnej žaloby o plnenie bezdôvodného obohatenia nie je možné v podanom vyjadrení domáhať sa tohto plnenia.

6. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť, pričom v nadväznosti na ust. 387 ods.

2 CSP sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, na ktorý poukazuje a dodáva nasledovné:

7. Súd prvej inštancie založil svoje vyhovujúce rozhodnutie na tom skutkovom zistení, že žalobca v čase, kedy uzatváral obe spotrebiteľské zmluvy, teda dňa 26.12.2014 a 19.01.2015 v zmysle ust. § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka v súlade so znaleckými závermi posudku MUDr. Andreja Smetánku a jeho vyjadrením pred súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 12.10.2017, trpel trvalo duševnou poruchou, ktorá ho robila nespôsobilým na právne úkony, a to na zmluvy kúpne, darovacie, o úvere, o pôžičke, z čoho potom nepochybne vyplýva, že v uvádzané dni nebol spôsobilý na uzavretie predmetných právnych úkonov, keďže už v tom čase trpel duševnou poruchou v takej podobe, ako je u neho v súčasnosti. Platný právny úkon môže byť urobený iba fyzickou osobou, ktorá ma spôsobilosť na právne úkony a ktorej spôsobilosť na právne úkony nebola na základe ust. § 10 Občianskeho zákonníka odňatá ani obmedzená. Ust. § 38 Občianskeho zákonníka vychádza z toho, že spôsobilosť na právne úkony môže byť určitým fyzickým osobám vzhľadom na ich vek alebo duševný vzťah odňatá sčasti súdom. Táto zásada je vlastná nielen Občianskemu zákonníku, ale aj zahraničným právnym úpravám. Druhú skupinu predstavujú osoby inak duševne zdravé, ktoré konkrétny právny úkon urobili v duševnej poruche, ktorá ich v danej chvíli robila nespôsobilým na tento právny úkon. V prípade, ak by bol právny úkon urobený fyzickou osobou, ktorá nie je spôsobilou na právne úkony alebo osobou konajúcou v duševnej poruche, považuje sa za neplatný. Neplatnosť v zmysle ust. § 38 Občianskeho zákonníka je absolútnou neplatnosťou a v prevažujúcej miere je nezhojiteľná. Na rozdiel od iných právnych úprav Občiansky zákonníka neumožňuje dodatočné zhojenie právneho úkonu, ktorý bol urobený nespôsobilou osobou tým, že ho schváli jeho zákonný zástupca alebo odpadne prekážka nespôsobilosti.

8. V zmysle ust. § 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka je neplatný právny úkon, pokiaľ ten, ktorý ho urobil nemá spôsobilosť na právne úkony a v zmysle tohto ustanovenia možno konštatovať, že obmedzenie spôsobilosti na právne úkony vo vzťahu k žalobcovi platí len vo vzťahu k právnym úkonom, ktoré vykonal až potom ako nadobudol právoplatnosť rozsudok upravujúci rozsah úkonov, na ktoré nie je žalobca spôsobilý. Na druhej strane ust. § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka umožňuje skúmať neplatnosť právneho úkonu z hľadiska, ktorý urobila fyzická osoba v konkrétnom prípade pod vplyvom duševnej poruchy. Ak má byť urobený právny záver, že právny úkon je podľa § 38 ods. 2 OZ neplatný, musí byť bez pochybnosti preukázané, že predmetná osoba konala v duševnej poruche alebo aspoň prechodnej povahy, ktorá ju robila na predmetný právny úkon nespôsobilou. Nie každá duševná porucha fyzickej osoby, ktorá robí právny úkon vedie k jeho absolútnej neplatnosti, ale len taká duševná porucha, ktorá konajúcu osobu robí na tento právny úkon neschopnou z dôvodu, že nemôže posúdiť následky svojho konania alebo svoje konanie ovládať.

9. V danej veci súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckého posudku, ktorý vypracoval znalec MUDr. Andrej Smetánka v spore Okresného súdu Prievidza sp. zn. 14C/166/2015, kde boli žalobca spolu so svojim bratom E. žalobcami a ktorý bol aj oboznámený v tejto veci a rovnako súd vychádzal z rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 4Ps/5/2015, ktorým bol žalobca obmedzený v spôsobilosti na právne úkony s tým, že vo výroku bolo definované, ktoré právne úkony nie je spôsobilý vykonávať. Vo výroku rozsudku bolo konštatované, že žalobca nie je spôsobilý nakladať s hnutelným a nehnuteľným majetkom, akýmkoľvek spôsobom ho zaťažovať, spísať závet, preberať dôchodok, uzatvárať kúpne zmluvy, darovacie zmluvy, zmluvy o úvere, zmluvy o pôžičke a iné zmluvy s právnickými a fyzickými osobami, byť ručiteľom iným osobám, samostatne vystupovať pred súdmi, orgánmi štátnej správy a samosprávou s tým, že je oprávnený hospodáriť so sumou 2 eurá denne, ktorú sumu bude denne vyplácať opatrovník. Zo znaleckého dokazovania v uvedenej veci vyplýva, že žalobca trpí duševnou poruchou - mentálnou retardáciou ľahkého stupňa, syndrómom závislosti od alkoholu, depresívnou poruchou a organickou zmenou osobnosti na podklade poškodenia mozgu - organický psychosyndróm s tým, že duševná porucha má u posudzovaného dlhodobý priebeh s vážnymi rodinnými, zdravotnými i sociálnymi dôsledkami. Znalec v uvedenom konaní konštatoval, že stav duševnej poruchy žalobcu je trvalý a má zásadný vplyv na myslenie, vnímanie reality a konanie posudzované tak dnes, ako aj pred viacerými rokmi. Duševná porucha v tejto podobe ako je v súčasnosti bola u žalobcu určite aj v rokoch 2013, 2014, 2015.

10. MUDr. Andrej Smetánka podal znalecký posudok v tejto veci aj ústne do zápisnice na pojednávaní dňa 12.10.2017, s konkrétnym zameraním na otázku, či žalobca trpel duševnou poruchou aj pri uzatváraní predmetných spotrebiteľských zmlúv, a teda či v danom čase pri uzatváraní spotrebiteľských

zmlúv dokázal alebo nedokázal posúdiť následky svojho konania a ovládnuť svoje konanie. Znalec jednoznačne konštatoval, že v čase uzatvárania predmetných právnych úkonov (26.12.2014 a 19.01.2015) žalobca nedokázal posúdiť následky svojho konania a ovládnuť svoje konanie. V okamihu urobenia právneho úkonu trpel plne rozvinutou duševnou poruchou a nemal tzv. jasný okamih.

11. Na základe takto vykonaného dokazovania zhodne so súdom prvej inštancie bol aj odvolací súd toho názoru, že duševný stav žalobcu je potrebné považovať za taký, ktorý napĺňa predpoklady ustanovené v § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda z takto vykonaného dokazovania je nepochybné, že v čase podpisu predmetných spotrebiteľských zmlúv žalobca trpel duševnou poruchou, na základe ktorej nebol spôsobilý rozpoznať následky svojho právneho úkonu, v dôsledku čoho je potrebné považovať tento právny úkon, teda predmetné spotrebiteľské zmluvy uzatvorené so žalovaným, za absolútne neplatné právne úkony.

12. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil, keď súd prvej inštancie v danej veci správne rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom ani odvolací súd nevzhladol v okolnostiach danej veci dôvody na rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania podľa § 257 CSP ako v spore žiadal žalovaný. Rovnako správne súd prvej inštancie rozhodol v tejto veci aj o povinnosti žalovaného zaplatiť štátu náhradu trov konania a súdny poplatok.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu týchto trov v plnom rozsahu. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).